

EL GERMÀ PETIT

JORDI SUNYER
 PERIODISTA DE TELEVISIÓ DE CATALUNYA

Periodistes al vestidor

A Marc Crosas, de verd amb el seu actual equip –el Santos Laguna mexicà–, li agradaria ser periodista. M. SIERRA / EFE

Després de caigudes a l'extrem dret, una Copa guanyada a Wembley i vint-i-tres ben pagats partits al Japó, Gary Lineker és des de fa disset anys el presentador estrella de les emissions de futbol i golf a la BBC. Abans que ell, Jimmy Hill va passar a ser més conegut com a presentador i director dels programes esportius d'ITV que no pas com a mànager del Coventry. Jugadors i tècnics que han transcendit el simple rol d'analista són més habituals nord enllà, però comencen a no ser espècies estranyes al nostre racó de món.

Julen Guerrero, símbol de l'Athletic dels 90, va ser potser el primer jugador professional de qui es van publicitar els estudis de periodisme. Els va aplicar en partits de la selecció espanyola, com a analista de TVE, però també en columnes d'opinió per a *20 minutos* i *Eurosport*. Ara, però, ocupa el temps com a director de tecnificació del futbol base del Màlaga. Un antic company del de Portugaleta a *la roja*, Kiko Narváez, ha obtingut, en canvi, més notorietat mediàtica sense haver cursat cap estudi de l'ofici. Parella d'una cantàbrica, Kiko va començar a traslladar la *guasa* a l'anàlisi futbolística en un canal local de Santander. A La Sexta i Marca TV s'ha apropiat al rol de Lineker.

En uns temps en què la històrica reticència entre la bota i el micròfon ha arribat a situacions de paroxisme (instigades sovint pels clubs), hi ha almenys tres vestidors on l'enemic és a casa. Toni Doblas, ara al Xerez, s'ha llicenciat a la Universitat de Se-

villa. A Granada, el badienc Moisés Hurtado espera poder liquidar les quatre assignatures que li queden per finalitzar la carrera a la UAB, on ha cursat, a més, les assignatures específiques sobre periodisme esportiu... tot i que no era la seva intenció. "Vaig treure una nota prou alta a la selectivitat –explica–, i el que m'atreia del periodisme no era el tema esportiu. Valorava la seva incidència i repercussió social, i el fet que en la carrera tocava diversos

Moisés Hurtado
 Al jugador de Badia li falten quatre assignatures per acabar periodisme a la UAB

àmbits que m'interessaven, com l'economia o la política. Llavors era juvenil i tenia curiositat per moltes coses, no només l'esport. No pensava que tindria la carrera esportiva que he tingut".

Moisés continua connectat als mitjans catalans, però, sobretot, busca el que els britànics anomenen *current affairs*: actualitat general. Les seves col·laboracions, però, sovint han estat en l'àmbit esportiu, amb el qual és crític. "Quasi no consumeixo premsa esportiva perquè s'ha perdut molt rigor. Ja no es contrasta: fa poc un diari va fer un destacat sobre la meua cinquena goga, quan ni m'havien amonestat. Continuo sense entendre que hi hagi comentaristes que falten al respecte, anant molt més enllà de la crítica lògica al jugador. Molts actuen com a aficionats. Però també em

sap greu l'intrusisme d'exfutbolistes que actuen com a analistes i que desqualifiquen antics companys".

En canvi, Marc Crosas, que ha prestat ja la firma a l'ARA o a la imprescindible revista *Panenka*, té un parer diferent i consumeix tertúlies i retransmissions. "Tot i que alguns intentin destrossar el periodisme amb els seus actes, a Catalunya es fa un periodisme esportiu de qualitat i, en general, Espanya és el país on hi ha més i millors periodistes esportius, i ho demostren les velles generacions i les noves. Estem lluny del groguisme que funciona a Mèxic o al Regne Unit". El guixolenc escriu a la gespa moments d'èxit i lluita per guanyar la Champions de la Concacaf amb el Santos Laguna. Però voldria escriure els èxits sobre paper. "M'hauria agradat continuar els estudis –explica des de Mèxic–, i matricular-me a periodisme. Però en marxar a l'estranger amb dinou anys, em vaig decantar més per l'estudi dels idiomes". Al tapís verd, un model de "4" de La Masia; en el discurs periodístic, referents clars. "En ràdio, sempre he admirat Jordi Basté, i també Xavier Bosch. Ara segueixo Joan Maria Pou. I, en premsa, el més gran, a qui he llegit des de fa molts anys, és Ramon Besa".

Hurtado i Crosas veuen en el periodisme una possibilitat de futur postfutbol en actiu. Potser podran intervenir positivament en la relació entre la gespa i la cabina, però en tot cas sempre és bo recordar que un dels títols més desitjats pels futbolistes, l'actual Lliga de Campions, la va crear Gabriel Hanot: d'ofici, periodista de *L'Équipe*.